

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 4. Desumpta ex cap. 13. lib. Genes. in quo describitur reditus
Abrahæ ex Ægypto, separatio à Loth, seminis terræque illius facta Abrahæ
promisso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

bus rebus certum tempus assignârit : *Omnia tempus habent. Tempus est nascendi, tempus moriendi, tempus plantandi, tempus evellendi &c.* Nullum verò reperiatur tempus, quod determinatum sit divinæ vocationi, ut ei obsequamur? resolvit dubium S. Greg. Nazianz. dum asserit : ad opus tanti momenti, quod absque ulla expediendum morâ, nullum assignari posse tempus, ut nec per punctum trahatur mora, cum vocatione celebritate suâ ventos imitetur. Verba S. Doctoris sunt Orat. in Joan. *Tibi & belli & pacis tempus sit, atque omnis denique rei : at verò salutis tuæ negotium semper ac sollicitè age.* Quàm multos reperire est modernò tempore Christianos, quos inter & tu forsitan non postremus, qui vocati ad sanctiorem vitæ statum Hebræos imitantur, de quibus Sacra meminit Historia; eos Arcam fœderis deposuisse in Silo eâ mente & proposito, ut congruò tempore tantum thesaurum digniori locarent in sede. At quonam id factum tempore? an fortè unò abinde annò, duobùs, aut tribùs? elapsi sunt scripturâ teste 3. Reg. 6. quadringenti octoginta anni, antequam manus admovebantur construendo Templi ædificio, adeoque jam in cineres confederant illi omnes, qui ante tot annos à Deo vocati fuerant, iussique, isthoc ædificare Templum. Et utinam non inter æternos ignes luant, tandiu dilatam, tandemque omninò neglectam vocationem Dei! utinam exemplò illorum tu sapias, gerendò quantociùs morem divinæ voci! obsequi si volueris, aderit cœlestis gratia, auxiliò in omnibus tibi futura, sicut olim auxiliò fuerat obedienti Abrahæ, quem etiam inter barbaras manus Scripturâ testante salvum & integrum conservavit; licèt summo vitæ periculo eum exposuerit raptæ uxoris Saræ pulchritudo.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 13. lib. Genes. in quo describitur reditus Abrahæ ex Ægypto, separatio à Loth, seminis terræque illius facta Abrahæ promissio.

N. 21. Considera 1. **Q**uomodo non tantùm in bonis gratiæ, sed etiam in bonis fortunæ crescant homines, qui vocanti Deo obsequentes, se totos ejus servitiis consecrant, prout Abraham suò docuit exemplò: hic enim, qui summâ rerum omnium inopiâ pressus, paulò ante Ægyptum petierat, jam omnî copiâ ditatus revertitur.
 Probant

Probant idipsum pariter hodiernâ etiamnum die tot Monasteria & Deo Sacratæ domus, quorum Summam in temporalibus bonis abundantiam miratur, & lividis oculis intueri cogitur Mundus. Lucæ 22. Cœlestis Magister discipulis suis quæstionem movet, asserens: *Quando misi vos sine sacco & pera & calceamentis, nunquid aliquid defuit vobis?* & ecce! in promptu auditur responsum; *nihil.* Quæso: quis etiam ditissimus hominum pari responsô hanc quæstionem solveret, fatendô, nihil sibi deesse? solis Dei servis tale responsum congruit, prout testatur David Psal. 22. suô, ipsorumque omnium ore loquens, qui totos se divino emancipant servitio. *Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascua me collocavit.* Hinc S. Fulgentius longam initurus navigationem, nullos fermè sumptus secum tulit, sed positâ in Deum fiduciâ præacta Davidis Verba Viatici locô assumpsit. Haud aliter S. Ignatius Societatis Jesu Fundator, ut videre est lib. 1. *ejus vita*; Jerosolymam petiturus, non nisi paucos panes ita volentibus nautis navi imposuit: Sed nondum conscensâ navî suæ diffidentia pœnitens factus, quæ attulerat in portu reliquit. Et verò si olim divina Providentia erga inconstantem & rebellem Populum in deserto paucorum fidelium intuitu se adeò beneficam & liberalem exhibuit, ut quadraginta annorum spatiô ei nihil deesset de rebus, ad victum & amictum necessariis: quàm liberalem & beneficam se geret erga fideles & morigeros? non miror itaque: quòd Petrus in monte Thabor nec sibi, nec sociis suis voluerit à Christo ædificari Tabernacula; certus enim de liberalitate Christi, in servos sibi fideles semper exerceri solita, non dubitaverat, fore: ut motu proprio de talibus habitaculis eis prospiceret. O quàm dispari modo Principes & Magnates Mundi hujus suorum servorum fidelitatem remunerantur, quibus sanè haud aliter evenire solet, quàm canibus venaticis, qui postquam perdicem aut leporem cœperint, id mercedis accipiunt, quòd prædam suis in dentibus hærentem ociùs dimittere cogantur. Sic Vespasianus Imperator, ut refert *Sueton. lib. 3.* rapacissimos quosque ministros promovebat ad Quæsturas, quæis ceu spongiis utebatur: has, ut primò implèssent, impletas celerius exprimebat. Hæc perpendens Christiane, vide: quid agas: tantô labore & industria serviens Mundo ejusque Magnatibus, relictô Dei servitiô?

Considera 2. Quid concordia foveandæ causâ fecerit Abraham: *N. 22.* erat is Patruus ac Superior Loth; & hinc jure meritô ipsi debebat

tur foecundior, & pascendis gregibus aptior terra, fovendæ tamen, ut dixi, concordiaë causâ, hæc socio inferiori & subdito cessit: Sed & inde commovit Deum ad novam benedictionem, ut discerent posterî: *Nihil gratius Deo esse concordiaë fratrum.* Eccles. 25. & econtra detestabilius & divinò nil dignius odio esse discordiaë, quæ meritò Hieronymò teste in cap. 5. ad Galat. *Septimum locum inter carnis opera continet, quòdam quasi Sacramentò & eminenti inter vitia numerò collocata.* Optimè discordes comparabis Abrahami infelici Sacrificio, quod ut vix divisum est, rapacibus illicò dedit copiam volucris ad se devorandum: nam haud secus illi præbent sua corda, rapienda Dæmonibus, quod confirmat Oseas Propheta cap. 10. dicens: *Divisum est cor eorum, nunc interierunt.* Thyreo lapidi similes, qui integer & indivisus natat in aquis, divisus verò statim mergitur; hanc veritatem à Morione suo didicit Fridericus Dux Saxonix, ut memorat Causinus lib. 3. Symb. Cùm enim fratres inter se agerent de dividenda inter se Regione, vestem Principis indutus Morio, in confessum Principum devenit, & Fridericum interrogans: num factum placeret? laudante illum Duce, in cubiculum se contulit, & arreptâ forvice vestem dissecuit: mox alterâ parte amictus, se denuò videndum præbuit Duci, sciscitatus iterum: an placeat? Princeps indignatus temeritati: virgîs puniendum hoc esse facinus minitabatur. At Morio verbis talibûs necquidquam territus, reponit: *Et te Virgîs cadam, qui Regionem tuam pulchriorem hæc veste dilacerare conaris.* Quid enim Regnum divisum aliud expectat, quàm extremam desolationem? hoc ipsum damnò suò, sanguineis lacrymis deflendò, experta est Germania nostra, quando tot Hæreses admittendò, tot pariter Shismata & Scissuras admisit, ex quibus ortæ sunt tot hominum strages, tot Urbium ruinaë, tot Provinciaram devastationes, tot animarum interitus.

FASCI-